

на пареклись въ разстояніе на четьредесет и осемъ часа. Въ него религіята принася на блядщия смъртникъ набожнѣтъ помощи и всесилнѣтъ си утѣшенія на сѣкый начинъ. Свещеницыгѣ часъ по часъ го посѣщавать старажтъ са да го утѣшлтъ и насърчжтъ съ надеждата противъ ужаса на смъртъта. Братството на Мира и на Милосърдіето, като чадолюбива майка на сичкыгѣ, които иска палачтъ, бди и настоява за да улади послѣдныгѣ имъ часове като ги пристоява и удовлетворява и на наймажкыгѣ имъ своенравія. Освѣтъ гуй позволява са на тѣзи злочесты да са разговарятъ съ родниныгѣ и съ пріятельгѣ си. Съ една дума оставягѣ имъ са сичкыгѣ отъ челоѡколюбіето и отъ строгия законъ дозволены утѣшенія. Въ Испанія законгѣтъ може бы наказва нѣкога неправедно, но съ строгостята му смѣсватъ усладитѣ на милосърдіето. Той осѣжда на смъртъ но не и на мажкы и на горчевины душевны.

Пареклисьтъ въ който бѣ Павлина затворена имаше сводъ подбжанъ отъ тѣкы колонны на които върховетѣ бѣхж украсены съ издѣлбаны финиковы листове, скулптура Сарацинска, подбжаніе на африканската природа. На тѣмныя и съ черъ платъ покрытъ жъртвенникъ, отъ двѣгѣ страны на Христа, бѣхж запалены двѣ свѣщы отъ зеленъ востѣкъ. Отъ дѣсно на жъртвенника два стола, едингѣтъ за осѣденя, а другыгѣтъ за свещеника, който идѣше да го утѣшава. На земята, въ единъ жгълъ са виждаше една широка сѣкира, вжжя и единъ кръсть на светого Андрея отъ дѣбъ на който лежѣше тежкъ железенъ кривакъ. Тѣзи бѣхж орѣдїята на смъртъта. Павлина не обрѣщаше на тѣхъ никакъ вниманіе.

Въ крайната минута, когато щѣше да остави живота толкози млада, горчиво едно сумненіе я безпокоеше. Чувство на праведна и неодолима умраза, необуздано желаніе